

Dedkov god.

Spisal *Borisov.*

Isto jutro so Ogrinčevi otroci vstali nenavadno zgodaj. Prvi je bil Ivan, ki je zbudil kmalu svoje bratce in sestrice, in sicer prav izlahka: vsakega je iz prijaznosti malo vščipnil v lice in mu nekaj pošepetal na uho. Brez obotavljanja so ostavili svoje gorke posteljice in se opravili. Potem pa ni bilo konca šepetanju in dirjanju semintja. Ivan, ki je že tretje leto okušal sladkosti in bridkosti šolskega življenja, je spravil svoje bratce in sestrice v kotiček k peči in jim nekaj naročal. Lojzku pa ni bilo kaj mar Ivanovih besed, zato je rajši privlekel v sobo konjička, lesenega seveda, ki se je zibal na njem. Razume se, da je spotoma prevrnil par stolov, kar materi ni bilo prav všeč. Tudi Rezike niso zanimale Ivanove besede. Pestovala je pri peči svojo punčko in jo izpraševala vsakovrstne reči ter zopet odgovarjala namesto nje. Dajala ji je tudi kruha za zajtrk, ki ga je pa seveda nazadnje tudi sama pojedla z izgovorom in s tolažbo, da punčka ni lačna.

Lojzek in Rezika torej nista bila še za resne pogovore, ki jih je imel Ivan s Tončkom in Pavlo pri peči. Ta dva sta bila že malo bolj pri pameti, zlasti Pavla, ki je bila starejša od Ivana. Tonček se je sicer ubijal še z *i* in *u*, vendar bi spravil s svojo prebrisano glavico kmalu Ivana in Pavlo v koš. Kar je deček enkrat slišal, mu je ostalo v glavi kot pribito, kar se pa zlasti o Ivanu ni moglo reči . . .

Tonček, Pavla in Ivan so imeli torej nekaj skrivnega med seboj. Kaj, zveste takoj.

Pred nekoliko dnevi so čuli od matere, da bo dedkov god. Kdo je bil bolj vesel te vesti kot Ogrinčevi otroci! Gotovo sam dedek ne!

Ivan je hitro nato, ko je slišal, da bo dedkov god, hitel k sosedovemu Pavletu, ki je hodil v mestne šole, s prošnjo, naj mu zloži kratko voščilo. Pavle je to prav rad naredil; še ponudil se je, da naredi tudi Pavli in Tončku. Rekel mu je, naj pride spet čez kake pol ure, da vse lepo napiše.

Otroci so bili jako veseli lepih voščil, ki jih je napisal Pavle, in začeli so se skrbno učiti. Tonček je že naprej računal, kaj vse dobi od dedka. Kot nalašč je bilo v voščilu vse, kar je Tonček najbolj ljubil. Njegovo voščilo je bilo v vezani besedi, zakaj Tonček je ljubil posebno pesmi, kar je Pavle dobro vedel.

Odkar so imeli v rokah voščila, ni bilo konca godrnjanju in prerivanju. Če je Tonček malo preglasno ponavljal svoje voščilo, je dobil hitro opomin — sunek v hrbet, češ: molči, ni še časa! Hoteli so narediti vse na skrivnem, da bi bil dedek bolj iznenaden. Skrivali so se po vseh kotih in pravili drug drugemu svoje voščilo. Pavla in Ivan sta se lahko naučila, ker sta znala oba brati. Tončku pa je bilo malo težje. Nosil je sicer tisti listič s seboj, ki mu pa ni kaj prida pomagal, če je spomin oslabel. Večkrat je držal listek celo narobe, tako da so stale črke na glavi. Nekoč ga je celo zamenil z nekim očetovim računom, kar bi imelo lahko slabe posledice, da nista Ivan in Pavla zapazila tega o pravem času.

Danes zjutraj so imeli zadnjo izkušnjo. Poizkusili so najprej v spalni sobi, potem so se pa zbrali pri peči. Šlo jim je že prav gladko — pa saj ima skoraj priti že dedek od sosednih, kamor je šel že na vse zgodaj kramljat s svojim vrstnikom, sosedovim dedom.

Ravno Tonček je hotel še enkrat zdrdrati svoje voščilo, ko se nena-doma odpro vrata, in v sobo stopi dedek. Kot na povelje skočijo vsi trije na sredo sobe pred dedka, in Ivan začne svoje priučeno voščilo. Bilo je kratko, in dobro se je odrezal. Pravitako tudi Pavla.

„A tudi ti znaš kaj povedati?“ reče hitro dedek, ko vidi, da je Tonček odprl usta, pa nekaj premišljeval. Dečku pa ni šlo tako hitro z jezika kot Ivanu in Pavli. Slednjič je vendarle začel:

„Vi ste moj Tonček,
jaz pa vaš . . .“

„Oho!“ se začudi dedek. Tonček je obstal; zmotil se je . . . Kmalu bi bil povedal veliko neumnost, da je on dedek. Zato začne hitro še enkrat:

„Vi ste moj dedek,
jaz pa vaš Tonček;
rad imam medek
pa tudi bonbonček.
Najrajši pa Vas imam,
odkar Vas poznam!
Zato bi Vam toliko
let še želel —
kolikor v panjih
imate čebel!“ —

„Dobro, dobro, Tonček, samo malo preveč bi bilo to,“ reče dedek. Vsi se zbero okrog Tončka, ki je tako krepko govoril, ko je prišel na pravi tir. Oče in mati sta govornika malo presenetila, ko sta se prikazala pri vratih, zato se je menda tudi zmotil v začetku.

Pa to ni bilo nič hudega. Tonček je zadel v dedkovem srcu pravo struno. Bil je tako vesel, da je ukazal prinesiti na mizo najlepše medeno satovje, ki ga je jeseni vzela čebela. Pa tudi bonbončkov se seveda ni manjkalo.

Glavno pa je bilo tisto veselje, ki je zavladovalo v dedkovem srcu, videč, kako dobre vnuke ima. In tako veselje se ne da preplačati!

Rdeča kapica.

Napisal *Fr. Brinar.*

Rdeča kapica je bila brhka, dobra in vesela deklica. Njena mati Marijana je bila vdova. Živeli sta skupaj v hišici, ki jo je jima dal v najem bogati in bahati posestnik Vid. Mati je pridno predla, deklica je pa nosila v mesto prodajat platno in cvetice. Bogati Vid je imel muhastega in porednega sinčka Petrčka. Ta paglavec je bil vedno umazan in kuštrav, niti nogavice si ni hotel popraviti, če mu je zlezla na peto. V šolo ni hotel hoditi. Dejal je: „Mi smo bogati, meni ni treba hoditi v šolo.“ Če je Rdeča kapica veselo prepevala, se je jezil ter je zahteval, da bi utihnila. Niti ptičjega petja ni imel rad. Rekel je, da se ptičke ves dan derejo.

Dobra Rdeča kapica ga je ljubko nagovarjala, naj se umije in počee, Petrček se je pa začel kisati, češ, da je voda premrzla in da glavnik preveč lasa. Zatožil je Rdečo kapico pri svojem očetu, češ, da ga zmerom draži. Oče Vid se je potegnil za sinčka. Še udaril bi bil Rdečo kapico, da ni stopil vmes gozdarski vajenec Janko, ki je imel deklico posebno rad. Za Jankota ni nihče vedel, odkod je prišel in kdo je. Rad je zahajal k Rdeči kapici in njeni mamici. Nosil jima je cvetic, ki jih je deklica potem v mestu dobro prodala. Deklico je naučil lepih pesem, in večkrat sta skupaj pela. Ko je nekoč povedal Rdeči kapici, da bo moral iti proč iz tega kraja, je bila žalostna in prosila ga je, naj rajši ostane pri nji in njeni mamici, in da se bodo že kako preživeli.

Gozdar Jože, pri katerem je bil Janko, se je ženil s svojo nevesto Jerico. Svat, ogrnjen z dolgo suktnjo in okrašen s šopki, pride tudi Rdečo kapico povabit na Jožetovo svatbo. Medtem, ko je svat slovesno vabil, je